

د معلمِ کتاب

پېژندگلو

د حضرت سليمان عليه السلام په دې کتاب کښې مونږ گورو چې رښتینې خوشحالی صرف او صرف د خدای پاک په رضا کښې حاصلیږي. د معلم په دې کتاب کښې په بنیادی موضوع کښې مونږ گورو چې د خیر خوشحالی او د زړه د سکون دپاره د انسان جدوجهد بې مېوې دے. په انسانی کار کسب، پېسو او مال حال کښې حقیقی سکون نشته. څوک چې تعلیم او حکمت حاصلوی نو هغوی ته داسې سوالونه ملاوېږي چې د هغې جواب نه وی. او دې نه مونږ ته دا احساس کیږي چې زمونږ علم څومره محدود دے. د ژوند مقصد هله معلومیږي چې د خدای پاک سره صحیح تعلق ولرو. د معلم په دې کتاب کښې د یو ضعیف سړی یعنی معلم خیالونه دی کله چې هغه د ژوند د مقصد په سوال باندې غور و فکر کولو. هغه په تېر ژوند نظر واچولو او وې کتل چې کار، پېسې، خوشحالی، حکمت او هغه ټول څیزونه چې په ژوند کښې حاصلېدے شی په هغې پسې په منډه وهلو کښې هیڅ فائده نشته. اگر که دا څیزونه د څه وخت دپاره د مطمئن کېدو باعث وگرځي خو بیا هم په هغه وخت کښې د دې ټولو څیزونو د مطمئن کېدو نه څه فائده نشته ځکه چې د مرگ راتگ یقینی دے. خو بیا هم که څوک د مالک خدای په یره کښې ژوند تېروی نو هغوی د خدای پاک د نعمتونو نه

خوند اخستے شی. په خاص توگه ځوانان دې خپل خالق
 یاد ساتی کله چې د هغوی د ژوند پېر وخت د هغوی په
 وړاندې پروت دے. د حفظ کولو دپاره ۱۱:۳ آیت ”خو ځدائ
 پاک هر څه داسې جوړ کړی دی چې په خپل وخت باندې
 بنائسته او مناسب وی. هغه انسانانو له د ابدیت خیال
 ورکوی، خو سره د دې مونږ د ځدائ پاک په کار باندې د
 اول نه واخله تر آخره پورې پوره نه شو پوهېدلې څه چې
 هغه کوی.“

د ژوند مقصد

۱) دا د معلم خبرې دی، چې د داؤد زوی وو او د
 یروشلم بادشاه وو. (۲) هغه معلم فرمائی، ژوند یو غټ راز
 دے، او زمونږ پوهه د دې په حقله پېره محدوده ده. (۳) په
 مخ د زمکې خلق دومره خواری کوی نو د دې نه دوی ته
 فائده څه ده؟ (۴) پیری په پیری تېرې شی، خو زمکه همپشه
 قائمه وی. (۵) نمر راوخېژی او پرېوځی او هغه ځای ته زر
 زر بیا ځی چې د کوم ځای نه راخیژی. (۶) هوا د جنوب
 طرف ته چلیږی، بیا تاو شی او د شمال طرف ته چلیږی، دا
 گېرچاپېره تاویږی راتاویږی او ځی راځی. (۷) ټول سیندونه
 سمندر ته بهیږی، خو سمندر پک نه شو. ځکه چې د
 سیندونو اوبه د کوم ځای نه بهیږی نو هم هلته مسلسل واپس
 راځی او بیا د هغه ځای نه بهیږی. (۸) ټول څیزونه دومره د
 خواری پک دی چې انسان یې بیانولې نه شی. نه سترگې په
 کتلو مریږی، او نه غوږونه په اورېدو پکیري. (۹) څه چې

مخکبني ۽ ۽و دا به بيا هم وي، ڇڻ ڇي شوي دي هغه به بيا هم
 کيڙي. په مخ د زمکي هيڻ هم نوي نشته. (۱۰) ڪله ڪله خلق
 وائي، ”گوره، دا يو نوي ڇيڙ ڏي.“ خو په اصل کبني دا
 زور وي، يو ڇيڙ هم په ربتيا نوي نه ڏي. (۱۱) هيڇا ته ياد
 نه ڏي ڇي په تپرو وختونو کبني ڇڻ شوي ۽و او ڇڻ ڇي
 اوس کيڙي هغه به د راتلونکي وخت خلقو ته ياد نه وي.

معلمِ جواب لٽوي

(۱۲) زه معلمِ په يروشلم کبني د بني اسرائيلو بادشاه وڻ. (۱۳)
 ما پوره عقل سره تلاش شروع ڪڙو ڇي زه به حڪمت سره
 هغه هر ڇڻ وگورم او معلوم به پي ڪڙم ڪوم ڇي په دنيا کبني
 شوي دي. نو زه ڏي نتيجي ته ورسپڻم ڇي خدائي پاڪ انسان
 ته د مشڪل مشقت ڏمه واري ورڪڙي ده ڇي مصروف پي
 وساتي. (۱۴) ما هغه هر ڇڻ وليدل ڇي په مخ د زمکي شوي
 دي او زه تا ته وایم، ڇي دا هر ڇڻ بي معني دي او هوا پسڻي
 منڊي وهل دي. (۱۵) ڇڻ ڇي غلط دي هغه ٽيڪ ڪڍڻ نه
 شي، او د ڇڻ ڇي ڪمي ڏي نو هغه پيدا ڪڍڻ نه شي. (۱۶)
 ما خپل خان سره ووئيل، ”زه د هغه ٽولو نه ڀڙ زيات
 هوبنيار یم چا ڇي زما نه مخکبني په يروشلم بادشاهي ڪڙي
 ده. ما ڀڙ حڪمت او علم حاصل ڪڙي ڏي.“ (۱۷) ما خپل
 پوره ذهني طاقت په ڏي ولگولو ڇي حڪمت وپڙنم، او هم په
 ليونتب او بي وقوفتب پوهه شم، خو ما ته پته ولگڀده ڇي دا
 ٽول هم هوا پسڻي منڊي وهل دي. (۱۸) ڇڪه چرته ڇي حڪمت
 زيات وي هلته پرشاني هم زياته وي، او ڇوڪ ڇي علم
 زياتوي هغه غمونه زياتوي.

د دُنیا خوشحالی بی معنی ده

۲

١) ما خپل زړه کښې ووتل چې، ”عېش عشرت به وکړم او بڼه مزې به وکړم،“ خو پته راته ولگېده چې دا هم بی معنی دی. ٢) نو ما ووتل چې، ”خدا کم عقلتوب دے او عېش عشرت چا له څه ورکوی؟“ ٣) د ډېر سوچ نه پس ما فېصله وکړه چې د میو په ذریعه ځان په سر کښې کړم. او د حکمت په لټون کښې مې کم عقلتوب شروع کړو. ما غوښتل چې معلوم کړم چې د انسان په دوه څلور ورځې ژوند کښې په مخ د زمکې څه کول فائده مند دی. ٤) ما لوی لوی کارونه وکړل. ما د ځان دپاره کورونه جوړ کړل او د انگورو باغونه مې وکړل. ٥) ما د ځان دپاره چمنونه او باغونه جوړ کړل، او په هغې کښې مې هر قسمه د مېوو ونې ولگولې، ٦) ما تالابونه جوړ کړل چې د هغې په ذریعه دا ډیرې ونې اوبه کوم. ٧) ما ډېر غلامان او وینځې واخستلې، او زما په کور کښې هم غلامان پیدا شوی و. ما سره دومره زیات څاروی و او چې په یروشلم کښې پخوانی یو بادشاه سره هم نه و. ٨) ما د خپل ځان دپاره سپین زر، سره زر، او د بادشاهانو او صوبو خزانې راټولې کړې. ما سره سندرغاړی سړی او ښځې وې، او ما سره نورې داسې ډیرې ښائسته وینځې وې چې سره یې ارمان کوی. ٩) نو داسې زه د هغه ټولو نه لوی سره شوم څوک چې زما نه مخکښې په یروشلم کښې تېر شوی و، او ما خپل حکمت جاری ساتلے وو. ١٠) ما چې څه هم غوښتل نو هغه ما اخستی و. ما د خپل ځان نه د یوې خوشحالی انکار هم نه و کړے. ما چې کوم محنت کړے وو نو زه په هغې باندې خوشحاله وم، او دا

خوشحالی زما د هغه محنتِ انعام وو. (۱۱) خو څنگه چې ما هغه هر څه ته وکتل د څه حاصلولو دپاره چې ما پېر محنت کړې وو، نو دا هر څه بې معنې ؤو، داسې لکه چې هوا پسې منډې وهی. او په مخ د زمکې د هیڅ کار هم څه فائده نه وی. (۱۲) نو ما فېصله وکړه چې په حکمت، کم عقلتوب او په لیونتوب غور وکړم. نو زه پوهه شوم چې کوم کس به د بادشاه د وفات نه پس په تخت کبښنی نو هغه به صرف د تېر شوی بادشاه په شان حکومت کوی. (۱۳) ما وکتل چې څنگه رڼا د تیارې نه ښه ده نو داسې حکمت د کم عقلتوب نه ښه دے. (۱۴) ځکه چې هوبښیارانو ته دا پته وی چې هغوی چرته روان دی، خو کم عقلو ته پته نه لگی ځکه چې هغوی په تیاره کبښی روان وی. خو ما ته دا پته هم ولگېده چې زمونږ د دواړو انجام یو دے. (۱۵) ما د ځان سره ووئیل، ”د کم عقل په شان انجام به زما هم وی، نو بیا زما د ټول حکمت فائده څه ده؟ دا هر څه بې معنې دی.“ (۱۶) ځکه چې هوبښیار او کم عقل دواړه به مری. هوبښیار به د کم عقل نه تر زیات وخته پورې یاد نه شی ساتلے. په راتلونکی وخت کبښی به دواړه هېر کړے شی. (۱۷) نو ما د ژوند نه نفرت شروع کړو، ځکه چې دې ما له په دنیا کبښی د تکلیف نه بغېر هیڅ هم نه ؤو راکړی. دا هر څه بې معنې ؤو، هسې هوا پسې منډې وهل وو. (۱۸) ما چې په مخ د زمکې د هر څه دپاره محنت کړے وو نو د هغې نه زما نفرت پیدا شو، ځکه چې دا هر څه به هغه ته پاتې شی چې زما نه پس به راځی. (۱۹) او چا ته پته ده چې هغه به هوبښیار وی او که کم عقل؟ خو چې ما د څه دپاره محنت کړے دے نو هغه هر څه به د هغه شی، څه چې ما په خپله هوبښیارتیا په مخ د زمکې گټلی دی نو هغه هر څه به د

هغه ټول بې معنې دي. (۲۰) ما چې په مخ د زمکې کوم سخت محنت کړې وو د هغې نه زه مایوسه شوم او زما زړه همت بائيلو. (۲۱) ځکه چې ته به خپل کار په ډېر حکمت، پوهې او مهارت سره وکړې او بيا به دا هر څه هغه چا ته پرېږدې چې هغه د دې دپاره هيڅ هم نه وي کړی. دا بې معنې دي او لويه بد قسمتي ده. (۲۲) نو په مخ د زمکې انسان ته د سخت محنت او پرېشاني نه څه حاصلېږي؟ (۲۳) هره ورځ هغه کړېږي او د خپل کار دپاره پرېشانه وي. او د شپې هم ورته ذهني سکون نه ملاوېږي. دا هر څه بې معنې دي. (۲۴) د انسان دپاره د ټولو نه ښه خبره دا ده چې خوراک څښاک کوي او د خپل محنت نه خوشحاله وي. خو ما ته دا پته هم ولگېده چې دا څيزونه د خدای پاک له طرف نه دي. (۲۵) ځکه چې صرف د خدای پاک په مدد سره مونږ خوراک کولې شو او د ژوند نه مزې اخستې شو. (۲۶) خدای پاک هغه چا له حکمت، پوهه او خوشحالي ورکوي څوک چې هغه رضا کوي. خو خدای پاک گناهگارو له هدف ورکوي چې دولت راټول کړي او بيا يې ترې نه واخلې او هغه چا له يې ورکړي چې څوک هغه رضا کوي. نو دا هم بې معنې دي. دا داسې دي لکه چې څوک عبث منډې وهي.

د هر څيز دپاره خپل وخت مقرر دے

۳ (۱) د هر څيز خپل وخت وي، د هر کار دپاره په مخ د زمکې وخت مقرر وي.

(۲) د پېدايښت او مرگ دپاره وخت مقرر وي،

د فصل گړلو او د رېبلو دپاره وخت مقرر وی،

۳ د مړ کولو او روغولو دپاره وخت مقرر وی،

د راغورزولو او د آبادولو دپاره وخت مقرر وی.

۴ د غم دپاره او د خوشحالی دپاره وخت مقرر وی،

د ماتم دپاره او د گډېدو دپاره وخت مقرر وی،

۵ د کاپو خورولو او راغونډولو دپاره وخت مقرر وی،

د غاړه وتلو او نه غاړه وتلو دپاره وخت مقرر وی.

۶ د تلاش کولو او د تلاش پرېښودلو دپاره وخت مقرر

وی،

د محفوظ ساتلو دپاره او د غورزولو دپاره وخت مقرر

وی،

۷ د شلولو او د گنډلو دپاره وخت مقرر وی،

د خاموشی او د خبرو کولو دپاره وخت مقرر وی.

۸ د مینې کولو دپاره او د نفرت کولو دپاره وخت مقرر

وی،

د جنگ دپاره او د امن دپاره وخت مقرر وی.

۹ یو کاریگر د خپل محنت نه څه فائده اخلی؟ ۱۰ ما هغه

بوج کتلی دے کوم چي خُداي پاک په مونږ باندې اېښي دے. (۱۱) خو خُداي پاک هر څه داسې جوړ کړي دي چي په خپل وخت باندې ښائسته او مناسب وي. هغه انسانانو له د ابدیت خیال ورکوي، خو سره د دې مونږ د خُداي پاک په کار باندې د اول نه واخله تر آخره پورې پوره نه شو پوهېدلې څه چي هغه کوي. (۱۲) نو زه پوهه شوم چي د ټولو نه ښه خبره دا ده چي د ژوند نه مونږ خوندونه او مزې واخلو تر کومې پورې چي مونږ ژوندي يو. (۱۳) مونږ ټولو له په کار دي چي خوراک څښاک کوو او په خپله خواري مزدوري کښي خوشحاله اوسو. دا د خُداي پاک نعمتونه دي. (۱۴) ما ته پته ده څه چي خُداي پاک کوي نو هغه د همېشه دپاره پاتې کېدونکي وي. په هغې کښي نه څه کمې کېدې شي او نه څه زياتې. او دا هر څه خُداي پاک ځکه کوي چي خلق د هغه نه یرېږي. (۱۵) هر څه چي اوس کېږي هغه پخوا هم شوي دي، او څه چي به په آنده کېږي کېږي، هغه پخوا هم شوي دي. ځکه چي خُداي پاک دا هر څه بيا بيا دوباره کوي.

په مخ د زمکې بې انصافي

(۱۶) د دې نه علاوه ما دا هم وکتل، چرته چي مونږ د انصاف توقع کوله هلته بدعملي وه، چرته چي مونږ د صداقت توقع کوله هلته بدعملي وه. (۱۷) ما په خپل زړه کښي ووييل، خُداي پاک به د بدعملو او د صادقانو عدالت کوي، ځکه چي هر يو څيز او هر يو کار دپاره يو وخت مقرر دے. (۱۸) او ما دا هم په خپل زړه کښي ووييل، چي خُداي پاک د انسانانو آزمېښت کوي، چي مونږ ته دا وښائي چي مونږ د ځناورو نه

بښه نه یو. (۱۹) لنډه دا چې، د انسانانو او ځناورو دواړو انجام یو دی، انسان او ځناور دواړه ساه اخلي، او دواړه مری. انسان د ځناور نه بهتر نه دی، دا هر څه بې معنې دی. (۲۰) مونږ ټول د مرگ طرف ته روان یو، مونږ ټول د خاورو نه جوړ یو او بیا به خاورو ته ځو. (۲۱) څوک دا یقین سره وئیلې شی چې د مرگ نه پس د انسان روح بره ځی او د ځناور روح لاندې زمکې ته ځی؟ (۲۲) نو بیا ما ته دا پته ولگېده چې د دې نه بښه خبره نشته چې په خپل محنت باندې خوشحاله اوسو. د دې نه بغېر بله لار نشته. هیچا ته پته نه لگی چې د مرگ نه پس به څه کیږی.

۴ (۱) ما یو ځل بیا نظر واچولو او هغه ټول ظلم مې ولیدو کوم چې په مخ د زمکې کیږی. گوره د مظلومانو وښکې څاڅی خو د تسلی ورکولو والا هیڅوک نه وی. ظالمان ډېر زورور دی او مظلومان ډېر بې وسه دی. (۲) نو ما هغه خلق بختور وگڼل کوم چې مړه شوی دی، د هغه خلقو نه کوم چې تر اوسه پورې ژوندی دی. (۳) خو د ټولو نه بختور هغه دی کوم چې لا پېدا شوی نه دی، چې هغوی هغه بد عملی نه ده لیدلې کومه چې په مخ د زمکې کیږی. (۴) بیا ما دا هم وکتل چې ټول خلق دې دپاره محنت کوی او د اُستازی نه کار اخلي ځکه چې هغوی د یو بل سره حسد کوی. خو دا بې معنې وی. دا داسې دی لکه چې څوک هوا پسې منډې وهی. (۵) کم عقل د لاس مشقت پرېږدی او خپل ځان د لوږې وژنی. (۶) خبر دې چې لږ وی خو چې د آرام سره وی، نه چې ډېر وی او د بې حده محنت سره وی. حد نه

زيات محنت هوا پسي منڍي وهل دي. (۷) ما په دنيا کښي نور څه هم ليدلي دي چې هغه بي معني دي. (۸) دا د يو سړي خبره ده څوک چې بلکل يواځي وو. د هغه نه بچي وو او نه يي خپلوان وو. هغه به هر وخت کار کولو، خو بيا هم هغه په خپله گټه باندې مطمئن نه وو. هغه د خپل ځان نه تپوس وکړو، ”د چا دپاره زه دومره سخت محنت کوم او خپل ځان د خوشحالي نه محروم ساتم؟“ دا هم بي معني دي او د افسوس خبره ده. (۹) د يو نه دوه کسان ښه وي، ځکه چې هغوي د خپل محنت نه ښه فائده اخستې شي. (۱۰) که په هغوي کښي يو کس وغورزيری، نو هغه دوهم به يي راپاخوي، خو که څوک يواځي وي او وغورزيری، نو په هغه افسوس، ځکه چې داسې به څوک نه وي چې هغه راپاخوي. (۱۱) هم داسې، که يخني وي او دوه کسان يو ځای ځملي نو گرم به شي، خو يو کس به يواځي څنگه ځان گرم کړي؟ (۱۲) خو که يو کس يواځي وي نو شکست به وخوري، خو که دوه کسه يو ځای شي نو مقابله کولې شي. د درېو مزو پرې په آسانه نه شليری. (۱۳) يو غريب خو هوښيار ځوان ښه دې د هغه بوډا او کم عقل بادشاه نه، څوک چې د چا نصيحت ته غوږ نه اږدي. (۱۴) دغه ځوان د غريبې نه د کاميابې طرف ته تلې شي، اگر که هغه قېدي وو خو هغه بيا هم بادشاه جوړېدې شي. (۱۵) بيا ما وکتل چې خلق يو بل ځوان پسي روان وو، څوک به چې د هغه په ځای بادشاه شي. (۱۶) بي شمېره خلق د هغه نه گېرچاپېره وو، خو بيا يوه بله پيری راوچته شوه او هغه يې هم رد کړو. نو دا څيزونه بي معني دي، دا داسې دي لکه چې څوک هوا پسي منډي وهي.

هوبښيارې خبرې کول

۵ (۱) کله چې تۀ د خُډائِ پاک کور ته خې نو چې خۀ کوې هغه پېر خيال سره کوه. د اورېدلو دپاره د خُډائِ پاک

حضور ته تلل بهتر دی د کم عقلانو په شان د قربانو پېش کولو نه، خُډائِ پاک ته بې سوچه نذرانې پېش کول بدعمری ده.

۲ (۲) د خُډائِ پاک په حضور کښې په خبرو کولو کښې تېزی مۀ کوه، د هغۀ په وړاندې په خۀ بيان کولو کښې جلدی مۀ کوه. خکۀ چې هغه په آسمان کښې دے او تۀ په زمکه باندې

پې، نو د ضرورت نه زیاتې خبرې مۀ کوه. (۳) خومره چې تۀ پرېشانه پې، نو هغه هومره به خراب خوبونه وینې او چې

خومره زیاتې خبرې کوې، نو هغه هومره به کم عقلې خبرې درنه وخی. (۴) کله چې تۀ خُډائِ پاک ته یوه منښته ومنې،

نو چې خومره زر کېدے شی نو دا منښته پوره کوه. هغه د کم عقلو خلقو نه خوشحال نۀ وی. کومه منښته چې ومنې نو

هغه سر ته رسوه. (۵) چې یوه منښته ومنې او سر ته یې نۀ رسوې نو د داسې منښتې د منلو نه نۀ منل ښۀ دی. (۶) د

خپلو خبرو په وجه ځان مۀ گناهگاروه، او امام ته مۀ وایه چې ما په غلطی سره منښته منلې وه. نو په دې وئیلو سره

خُډائِ پاک مۀ غصه کوه چې ستا ټول محنت مشقت تباہ کړی. (۷) خو پېر خوبونه او پیرې خبرې بې معنی دی، په

خائ د دې د خُډائِ پاک نه وویرېږئ.

ژوند بې فائدې دے

۸ (۸) چې کله تۀ وگورې چې په یوه علاقه کښې غریبانانو

باندې ظلم زياتے کيڙي او هغوى ته صداقت او انصاف او د هغوى حقونه نه ملاويږي نو په دې باندې مه خبرانېږه. د هر آفسر د پاسه بل آفسر وي او د هغوى د سر د پاسه نور آفسران وي. (٩) تر دې چې بادشاه هم د دې ملڪ نه خپل مفاد حاصلوي. (١٠) څوك چې د پيسو سره مينه لري، نو هغه به هيڅكله په پيسو موږ نه شي. څوك چې د دولت سره مينه لري، نو هغه به هيڅكله په دولت موږ نه شي. ځكه چې دا هم بې معني دي. (١١) چې څومره پيسې زياتې وي، نو دومره به د دې د خوړلو خلق هم زيات وي. دغه دولت ته د كتلو نه سېوا مالک ته څه حاصل شول؟ (١٢) محنت مزدوري كولو والا كه لږه خوړلي وي او كه ډېره خو بنه د سكون خوب كوي، خو د مالداره سړي دولت هغه خوب ته نه پرېږدي. (١٣) ما په مخ د زمكې يو بل ډېر خراب كار ليدلې دى. څوك چې د ځان دپاره پيسې جمع كوي نو هغه وروستو هم د هغوى دپاره د نقصان باعث شي، (١٤) ځكه چې هغوى دا ټولې پيسې په يو ناكاميا به كاروبار كېنې بائيلي او په آخر كېنې د هغوى سره هيڅ هم نه وي چې خپلو بچو ته يې پرېږدي. (١٥) لكه څنگه چې ماشوم دې دنيا ته لغږ او خالي لاسونه راځي، هم داسې به دې دنيا نه خالي لاسونه ځي. هغه د ټول محنت باوجود هم د ځان سره هيڅ هم نه شي وړلې. (١٦) دا هم ډېره د افسوس خبره ده، چې څنگه انسان دنيا ته راځي نو هغه شان ځي. هغه فائده څه وكړه؟ چې عبث هوا پسي يې منډې ووهلې؟ (١٧) هغه خپل ټول ژوند په تياره، په پرېشاني، په غصه او په بيماري كېنې تېر كړو. (١٨) نو زه دې نتيجه ته ورسېدم چې د انسان دپاره بنه او بهتره دا ده چې څومره ورځې خدائى پاك هغه له وركړې دي په هغې كېنې

خوراک ڄڻساک کوی او په مخ د زمکې د خپل سخت محنت نه خوند اخلی. ځکه چې هم دا زمونږه اجر دے. (۱۹) کۀ خدائ پاک چا له دولت او جائیداد ورکوی او د دې قابل یې جوړوی چې د دې نه خوند واخلي، او دا خپل نصیب وگنی او محنت سره سره خوشحاله هم وی، نو دا د خدائ پاک د طرف نه انعام دے. (۲۰) حقیقت کښې خدائ پاک هغوی په خوشحالی کښې دومره مصروف ساتی چې هغوی سره د اندېښنو دپاره وخت هم نه وی.

۶ (۱) په مخ د زمکې ما یوه بله خرابه خبره لیدلې ده او دا په انسان باندې یو دروند بوج دے. (۲) دا د هغه کس خبره ده چا له چې خدائ پاک مال دولت، عزت او جائیداد ورکړی او هغه هر څۀ ورکړی چې د هغه زړۀ یې غواړی، خو خدائ پاک یې د دې په خوند پوهه نه کړی او د هغه په ځای یو پردے کس په دې باندې مزې وکړی. دا بې معنی دی او لوی مصیبت دے. (۳) کۀ د یو سړی سل بچی وی او تر بوډاتوبه پورې ژوند دے وی، خو کۀ په ژوند کښې څۀ خوشحالی ونۀ وینی او په عزت سره دفن نه شی نو زۀ خو به دا وایم چې د دۀ نه خو هغه ماشوم ښۀ دے چې مړ پېدا شوے وی. (۴) د داسې پېدائشی مړ ماشوم دُنیا ته راتگ او تگ بې معنی دے، مرگ د هغه شناخت زمونږ نه پټ ساتی. (۵) اگر چې هغه نمر هم نه دے لیدلے او نه ورته دا پته لگېدلې ده چې ژوند څنگه وی، خو بیا هم هغه ته د هغه مالداره سړی نه زیات آرام حاصل دے. (۶) فرض کړه کۀ هغه دوه زره کاله ژوند دے وی خو چې په ژوند کښې یې څۀ

خوشحالی نه وی، نو څه فائده؟ آخر مرگ خو هر ژوندی له شته. (۷) انسان ټول محنت د خوراک پیدا کولو دپاره کوی، خو د هغه لوړه هیڅکله نه ختمیږی. (۸) هوبنیار کس د کم عقل نه په څه فائده مند وی؟ که غریب کس خلقو سره مناسب سلوک کوی نو په دې کبښې د هغه دپاره څه فائده ده؟ (۹) څه چې مونږ سره وی د هغې نه خوند اخستل ښه دی په ځای د دې چې د هغه څیزونو خواش و لرو چې مونږ سره نه وی. دا بی معنی دی، او دا داسې دی لکه چې هوا پسې منډې وهی. (۱۰) هر څه چې کیږی هغه د تقدیر لیک وی. دا ډېر د پخوا نه معلومه وه چې د هر یو کس سره به څه کیږی. نو ځدای پاک سره د دې موضوع په حقله بحث کول فضول دی. (۱۱) څومره چې خبرې زیاتیری، نو دومره بی مطلبه کیږی، نو د بحث نه فائده څه؟ (۱۲) نو چا ته څه پته وی چې زمونږ په دې لنډ او بی فائدي ژوند کبښې، زمونږ دپاره څه ښه دی، داسې ژوند چې د سوری په شان تېریږی؟ چا ته دا پته ده چې د مرگ نه پس به څه کیږی؟

د ژوند حکمت

۷ (۱) نېک نامی د قیمتی عطرو نه بهتره ده، او د مرگ ورځ د پیدا کېدو د ورځې نه بهتره ده. (۲) ښه دا ده چې هغه کور ته لاړ شو چرته چې ماتم کیږی نه چې هغه کور ته لاړ شو چرته چې دعوت وی، ځکه چې ژوندو خلقو له دا خبره په ذهن کبښې کښېنول په کار دی چې مرگ زمونږ د ټولو انتظار کوی. (۳) د خدا نه غم ښه وی، غمژن مخ د زړه د

بهتری سبب جوړېږي. (۴) هوبنيار کس د مرگ په حقله ډېر
 فکر کوي، خو کم عقل صرف د عېش عشرت په حقله فکر
 کوي. (۵) ښه خبره دا ده چې هوبنيار دې ورته په ځای د
 دې نه چې د کم عقلو خلقو د خوشامندی سندرې واورې.
 (۶) د کم عقل خدا داسې وی لکه چې دېگچي لاندې په اور
 کښې ازغی تېسېږي. دا شور خو جوړوي خو هيڅ مقصد يې
 نه وي. (۷) ناروا گټه هوبنيارو خلقو نه کم عقل جوړوي، او
 رشوت اخستل ضمير خرابوي. (۸) د څه سر ته رسول د
 هغې د شروع نه ښه وي، او د غرور کولو نه صبر کول ښه
 دی. (۹) خپله غصه په قابو کښې ساته، ځکه چې د کم عقل
 دماغ د غصې کور وي. (۱۰) هيڅکله داسې مه وايه، ”تېر
 وخت د اوس نه ښه وو.“ دا خبره کول عقلمندی نه ده. (۱۱)
 هوبنيار جوړېدل ښه دی. دا داسې دی لکه چې ميراث
 واخلي. په دنيا کښې د هر چا دپاره عقلمند جوړېدل فائده
 مند دی. (۱۲) عقلمندی به دې د پېسو په شان حفاظت کوي.
 او د عقلمندی خاص فائده دا ده چې هغه خپل مالک محفوظ
 ساتي. (۱۳) د خدای پاک په کارونو باندې فکر وکړه، څه چې
 هغه کاره جوړ کړي وی نو هغه څوک نېغولې شي؟ (۱۴) په
 ښه حالاتو کښې خوشحاله اوسئ، خو چې کله تکليف راځي،
 نو ياد ساته چې خوشحالی او تکليف، دواړه خدای پاک
 راوړي، او هيچا ته پته نه لگي چې سبا به څه کيږي. (۱۵) ما په
 خپل بې فائدي ژوند کښې هر څه ليدلي دي، يو صادق باوجود
 د خپل صداقت نه هم تباه شي او يو بدعمله په خپله بدعملی
 کښې اوږد عمر تېر کړي. (۱۶) د ځان نه ډېر ايمانداره مه
 جوړوه او د ځان نه ډېر هوبنيار سرې مه جوړوه، ولې ځان
 تباه کوې؟ (۱۷) خو دې سره د ځان نه ډېر بدعمله يا کم عقل

هم مء جوڙوه، نو په داسې كولو سره ولې خپل ځان د وخت نه مخكېنې په چا وژنې؟ (۱۸) ښه خبره دا ده چې دا دواړه خبرې هېرې نه كړې، ځكه څوك چې د خدائى پاك نه يرېرې، هغوى به د دواړو خطرو نه بچ پاتې شى. (۱۹) حكمت هوبنيار سرې د ښار د لسو حكمرانانو نه زيات طاقتور جوړوى. (۲۰) په دې دنيا كېنې داسې هيڅ څوك صادق نشته چې هغه همېشه ښه كوى او هيڅكله گناه نه كوى. (۲۱) خلق چې څه وائى نو هغه هر څيز زړه ته مء اچوه، گنې وابه ورې چې ستا نوكر تا پسې كنځل كوى. (۲۲) او تا ته پته ده چې څو څو ځلې تا په خپله نورو خلقو ته كنځلې كړې دى. (۲۳) ما د حكمت اصول استعمال كړل چې په دې هر څه باندې پوهه شم، خو دا زما دپاره ډېر گران ؤو، ما نه شول كولى. (۲۴) هر څه چې موجود دى هغه ډېر ژور او زما د پوهې نه بهر دى. څوك په هر څه پوهېدلې شى؟ (۲۵) ما كلكه فېصله وكړه چې د حكمت مطالعه وكړم او د څيزونو په اسبابو باندې پوهه شم، او چې زده كړم چې بدعملى څومره بې وقوفتوب دى، او بې وقوفتوب څومره پاگلتوب دى.

(۲۶) ما ته پته ولگېده چې گېروونكې ښځه د مرگ د سختۍ نه هم لوى دام دى. د هغې شوق د دام په شان دى او د هغې غېره د زنځيرونو په شان ده. كوم سرې چې خدائى پاك رضا كوى نو هغه به ترې نه خلاص وي، خو گناهگار به د هغې په جال كېنې راگېرېرې. (۲۷) معلم وفرمائيل چې زه دې نتيجې ته ورسېدم، كله چې ما په دې موضوع باندې د هر طرف نه غور و فكر وكړو. (۲۸) اگر چې ما بار بار لټون كولو خو ما هغه څه پېدا نه كړل څه چې ما لټول. ما په زرو

کسانو کښې يو نېک سرے پېدا کړو، خو يوه نېکه ښځه مې پکښې پېدا نه کړه. (۲۹) نو زه صرف دې نتيجه ته ورسېدم چې خدای پاک انسان پېدا کړے دے چې نېک وي، خو هغه په نورو ډېرو منصوبو پسې ځي.

۸ (۱) څوک د هوبنيار په شان دے؟ څوک د خبرو د صحيح تشریح علم لري؟ حکمت د هغوی مخونه روښانه کوي او د هغوی سخت مزاج نرموي.

د بادشاه حکم منل

(۲) زه وایم، د بادشاه حکم مننه، ځکه چې تا د خدای پاک سره د دې وعده کړې ده. (۳) د بادشاه په حضور کښې د تلو نه جلدی مه کوه. او په بد کار کښې حصه مه اخله، ځکه چې بادشاه درسره څه غواړي هغه کولے شي. (۴) ځکه چې د بادشاه خبره وزن وي او هيڅ څوک ترې نه دا تپوس نه شي کولے چې، ”ته څه کوې؟“ (۵) هغه کس څوک چې شاهي حکم مني هغوی ته به سزا نه ملاوېږي. هوبنيار کس د هر څيز په وخت او سبب باندې پوهيږي. (۶) ځکه چې د هر څيز دپاره يو وخت او يوه طريقه وي، خو انسان له ډېر غمونه برداشت کول په کار دي. (۷) هيچا ته پته نشته چې څه به کيږي، نو بيا څوک دا وئيلے شي چې په مستقبل کښې څه کېدو والا دي؟ (۸) هيڅ څوک خپل ځان د مرگ نه نه شي بچ کولے او نه څوک د اجل ورغ وروستو کولے شي. دا يو داسې جنگ دے چې مونږ ترې نه نه شو خلاصېدلے، او بدعمری يو بدعمره کس د مرگ نه نه شي بچ کولے.

بدعمله او صادق خلق

٩) ما ٽولو څيزونو ته غور سره وکتل او په مخ د زمکې چې
څه کيږي د هغې په حقله مې سوچ وکړو، خلق په نورو خلقو
باندې اختيار لري او ورته نقصان رسوي. ١٠) آو، ما وليدل
چې بدعمله د عزت سره بنځ شوي ټو او هغوي به د خدائي
پاک مقدس کور ته تلل راتلل، خو چې په کومو بنارونو کبني
هغوي بدعملي کوله نو هلته خلقو د هغوي صفت بيانولو. دا
هم بې معني دي. ١١) د بدو عملونو سزا زر نه ورکولې
کيږي، نو ځکه د خلقو زړونه بدعملي ته تيار دي. ١٢) د يو
گناهگار نه سل ځله گناه کيږي خو بيا هم تر ډېره وخته پورې
ژوندې وي. بې شکه ما ته دا هم پته ده چې کوم خلق د خدائي
پاک نه ږيري هغوي به په خير خيريت سره ژوند کوي، يعني
هغه خلق د چا په زړه کبني چې د خدائي پاک ږه وي. ١٣)
او د بدعمله خلقو به خير نه وي او نه به يې ژوند اوږد وي. او
دا ځکه چې هغوي د خدائي پاک نه ږيري. ١٤) خو په مخ
د زمکې يوه بله خبره هم ده چې بې معني ده. بنو خلقو ته
داسې سزا ملاوېږي لکه چې هغوي بدعمله وي او بدعمله
خلقو ته داسې اجر ملاوېږي لکه چې هغوي بنه خلق وي. نو
زه تاسو ته دا وایم چې دا بې معني دي. ١٥) نو زما مشوره دا
ده چې مونږ له د ژوند نه خوند اخستل په کار دي، ځکه چې
په دې ژوند کبني هم دا يوه مزه ده چې خوراک څښاک کوو
او خوشحاله اوسو. نو داسې سخت محنت، کوم چې په مخ
د زمکې خدائي پاک مونږ له راکړې دې هغې سره سره څه
لږه خوشحالي هم وکړو. ١٦) کله چې ما پوره کوشش وکړو
چې هوښيار شم او په هغې کار غور وکړم چې خلق يې د

زمکي په مخ کوی، نو ما وکتل چې د داسې محنت په وجه هغوی شپه او ورغ خوب نه شی کولې. (۱۷) نو ما ته پته ولگېده چې خدای پاک په دنیا کبني خه کوی نو هیچا ته هم د هغې پته نه لگی. کېدې شی چې یو هوبنیار کس دا دعوی وکړی چې زه په دې پوره پوهه شوم، خو دا به داسې نه وی، هغه د دې انجام ته نه شی رسېدې.

مرگ هر چا له راځي

۹ (۱) اوس ما د دې هر خه مطالعه وکړه او دې نتیجې ته ورسېدم چې صادقان او هوبنیار خلق چې هر خه کوی هغه د خدای پاک په لاس کبني دی. هغوی ته دا پته نه لگی چې خدای پاک به یې قبلوی او که رد کوی. دا هر خه به په راتلونکی وخت کبني کیږي. (۲) د صادق او د بدعمله، د بنه او د بد، د پاک او د ناپاک، هغه خلق چې خدای پاک ته قربانی پېش کوی یا هغه خلق چې قربانی نه پېش کوی، ټولو سره قسمت یو شان معامله کوی. د یو بنه کس او د گناهگار یو شان انجام وی، د قسم خوړلو والا او د قسم نه خوړلو والا دواړو یو منزل دې. (۳) دا یو ډېر لوی مصیبت دې چې په مخ د زمکې کیږي، د هر ژوندی هم یو قسمت دې یعنې مرگ. د دې نه علاوه، د ټولو خلقو زړونه د بد کاری نه ډک دی او د ژوندون په دوران کبني د هغوی په زړونو کبني بې وقوفتوب وی او بیا دوی مړه شی. (۴) خو څوک چې تر اوسه پورې په ژوندو کبني شریک دی د هغوی امید وی، ځکه چې یو ژوندی سپی د مړ ازمری نه بنه دې. (۵) یقیناً

چې ژوندو ته خو دومره پته وی چې هغوی به مری. خو مرو ته هیڅ پته نه لگی. هغوی ته نور اجر نه ملاویږی، او د هغوی یادونه ختم شی. ﴿٦﴾ د هغوی مینه، نفرت او غېرت، هر څه ډېر مخکېني ختم شوی دی. په مخ د زمکې چې څه کيږی نو هغوی به هیڅکله په کبني برخه وانه خلی. ﴿٧﴾ نو بیا خوشحالی سره مے څښه او خپل خوراک کوه. ځکه چې خدای پاک د دې هر څه اجازت ورکړی دی. ﴿٨﴾ هر وخت سپینې جامې اغونده او تېل لگوه. ﴿٩﴾ د خپلې ښځې سره چې ته ورسره مینه کوې د ژوند نه خوند اخله. په مخ د زمکې په فانی ژوندون کبني چې خدای پاک تا له څومره ورځې درکړې دی هغه هم دغه شان تېروه. ځکه چې په مخ د زمکې ستا د محنت مشقت په بدل کبني هم دغه څه دی چې ستا په نصیب کبني دی. ﴿١٠﴾ ته چې هر څه کولې شي هغه پوره د زړه نه کوه، ځکه چې چرته ته روان یې یعنی قبر ته، هلته به نه کار وی او نه منصوبې، نه به علم وی او نه حکمت. ﴿١١﴾ ما ته په دنیا کبني د یو بل څیز هم پته ولگېده چې تېزه منډه وهونکی همپشه د منډې لوبه نه گټی او تکره جنگیالی همپشه جنگ نه شی گټلې. هوبسیار خلق هر وخت په رزق ماړه نه وی، قابل خلق همپشه نه مالداره کيږی او تعلیم یافته خلق تل په ژوند کبني کامیاب نه وی. هر څه په وخت او په بخت باندي منحصر وی. ﴿١٢﴾ انسان ته هیڅکله دا پته نه لگی چې په هغه به سخت وخت کله راځی. لکه څنگه چې کبان په جال کبني او مارغان په دام کبني اچانک راگېر شی، نو داسې به مرگ انسان سمدستی راگېر کړی.

حِڪْمَت دِ كَمِ عَقْلَتَوِبِ نَه بِنَه دِي

١٣) ما ته په مخ د زمکې د حِڪْمَت يو بل مثال ملاو شوے
دے او دا ما ته پېر زيات بِنَه بِنِڪارِي. ١٤) يو وړوکه بِنار
وو چې آبادي يې لږه وه. يو طاقتور بادشاه په دې باندې
حمله وکړه. هغه بِنار يې محاصره کړو او په دېوالونو باندې
د اورپدو تيارے يې شروع کړو. ١٥) خو په هغه بِنار کبني يو
غريب خو هوبنيار کس وو. هغه په خپلې هوبنيارتيا سره هغه
بِنار بچ کړو. خو وروستو هچا هغه ياد نه کړو. ١٦) نو زه
وايم چې حِڪْمَت د طاقت نه بِنَه دے، خو د غريب سړي
هوبنيارتيا ته سپک کتلے شي، هيڅوک د هغه خبرو ته پام نه
کوي. ١٧) بِنَه خبره دا ده چې د يو هوبنيار کس په مزه
خبرو ته غوږ ونيسي په خائ د دې نه چې د کم عقلانو په
مجلس کبني د بادشاه چغې واورې. ١٨) حِڪْمَت د جنگ د
وسلو نه طاقتور دے، خو يو گناهگار کس پېر زيات بِنَه
کارونه تباہ کولے شي.

١٠) ١) څنگه چې مږه مچان خوشبودار عطر خرابوي نو
داسې لږ شان کم عقلتوب پېر حِڪْمَت او عزت خرابولے
شي. ٢) د هوبنيار سړي زړه به صحيح لار غوره کوي او د
کم عقل سړي زړه به خرابه لار غوره کوي. ٣) کله هم چې
کم عقل په لاره روان وي نو صفا پته لگي چې هغه بې وقوف
دے. ٤) که حکمران درته غصه شي نو خپل خائ مه
پرېرده، ځکه چې ستا سره رويه د هغه سخته غصه قلا رولے
شي. ٥) ما په مخ د زمکې يو بل خراب څيز ليدلے دے او

دا غلطي د حکمرانانو د لاسه کيږي. (۶) او هغه دا چې کم
 عقل خلق په اوچتو عهدو مقرر کړي شي او مالدار خلق په
 معمولي عهدو باندې وي. (۷) ما ليدلي دي چې غلامان د
 شهزادگانو په شان په آسونو سواره وي، او شهزادگان د
 نوکرانو په شان پيدل گرځي. (۸) څوک چې کنده کني کېدې
 شي په خپله وروغورزېږي، څوک چې دېوال راغورزوي
 کېدې شي مار پي وچيځي. (۹) څوک چې د کانو په کان
 کبني کار کوي، کېدې شي په کانو چخني شي. څوک چې
 لرگي ماتوي، نو کېدې شي چې په دې زخمي شي. (۱۰) که
 تبر پخ وي او تېره يې نه کړي، نو په دې باندې کار کول ډېر
 زور غواړي. خو حکمت سرې همپشه د کاميابي طرف ته
 بوځي. (۱۱) که د دم نه مخکېني مار پارو وچيځي نو بيا د
 پاروتوب څه فائده نشته. (۱۲) د هوبنيار سړي خبرې د هغه د
 عزت سبب جوړېږي، خو د کم عقل سړي خبرې د هغه د
 تباهي سبب جوړېږي. (۱۳) د هغوي خبرې کم عقلتوب سره
 شروع کيږي او خطرناک ليونتوب سره تر سره کيږي. (۱۴)
 د کم عقل کس خبرې نه ختمېږي. هيچا ته دا پته نشته چې په
 راتلونکي وخت کبني به څه کيږي، څوک دا وئيلې شي چې
 زمونږ د مرگ نه پس به څه کيږي؟ (۱۵) کار سره کم عقل ډېر
 سترې شي، او هغه ته دا پته هم نه لگي چې منزل ته خپله لار
 پيدا کړي. (۱۶) افسوس په هغه ملک چې د هغي بادشاه يو
 ناتجربه کاره زلمې وي او مشران يې سم د سحر نه سر د
 خپتي نه زار کوي. (۱۷) خوش قسمته وي هغه ملک چې د
 چا بادشاه چې د شريف خاندان نه وي او د هغوي مشران په
 مناسب وخت خوراک کوي. هغوي د طاقت حاصلولو دپاره
 خوراک څښاک کوي د نشي دپاره نه. (۱۸) که يو کس دومره

ناراسته وی چي هغه خپل چت هم نه مرمت کوي، نو دا به راڅاڅي او هغه کور به راوغورزيری. (۱۹) د مېلمستيا روتی د خوشحالی دپاره وی او مے د زړه راحت دپاره وی، او په پېسو هر کار کيری. (۲۰) په خيالونو کښې هم په بادشاه پسي بدران مة وايه او په خپله کوټه کښې هم په مالداره کس پسي بدران مة وايه. کېدے شی چي د هوا يوه وړه مرغی ستا خبرې واورى او هغه ته پي وکړی.

د انسان د علم حد

۱۱ (۱) خپله روتی په اوبو باندې وغورزوه چي لاره شی او پيرې ورځې پس به دا تا ته بيا ملاو شی. (۲) خپلې پېسې په اووه يا اته ځايونو کښې بندې کړه، ځکه چي هيڅ پته نه لگی چي څه افت به په زمکه باندې راپېښ شی. (۳) کله چي وريځې درنې وی نو باران کيری. کله چي ونه د شمال يا د جنوب په طرف پرېوځی نو هم هلته پرته وی. (۴) هغه زميدار څوک چي د هوا رخ ته گوری هغه به خپل فصل نه گری. او هغه زميدار څوک چي وريځو ته گوری هغه به خپل فصل نه ربي. (۵) لکه څنگه چي تا ته د هوا رخ نه معلوميری او نه درته دا پته لگی چي د مور په خپټه کښې ماشوم څنگه جوړيری، نو داسې ته د ځدای پاک په کارونو هم نه پوهيرې، څوک چي د هر څه خالق دے. (۶) د سحر په وخت خپل تخم کره او تر ماشامه پورې په کار کښې بوخت اوسه، ځکه چي تا ته څه پته ده چي په کوم کار کښې کاميابی ده، په دې کښې، په هغې کښې او يا په دواړو کښې يو

شان. (۷) رڼا بښه ده او د نوي سحر رڼا په سترگو بڼه لگي.

(۸) کله چې انسان تر ډېر وخته پورې ژوندې پاتې شي نو هغوی دې د ژوند هر لحظه خوشحاله تېروي. خو دا هم ياد ساتل پکار دی چې د مشکل ډيرې ورځې راروانې دي. او څه چې به کيږي هغه يو راز دے.

د ځوانانو دپاره نصيحت

(۹) اے ځوانانو، په خپله ځوانۍ خوشحاله اوسئ او د ځوانۍ نه خوند اخلي. او څه چې ستاسو زړه غواړي او په سترگو مو بڼه لگي نو هغه کوئ، خو دا خبره ياده ساتئ چې خدای پاک به درسره د هر کار او عمل حساب کوي. (۱۰) د خپل زړه نه خفگان او د وجود نه غم درد لرې ساتئ ځکه چې ځوانی او تور سر د يوې لحظې دپاره وی.

۱۲ (۱) هم په ځوانۍ کېښې خپل خالق ياد ساته، د هغې نه مخکېښې چې د مصيبت ورځې راشي، او هغه کلونه راشي او ته پکېښې ووايي چې، ”د ژوند هيڅ مزه نشته.“ (۲) هغه ياد ساته، د دې نه مخکېښې چې د نمر، سپوږمۍ او د ستورو رڼا تا ته تته ښکاره شي او د باران نه پس بيا وريځې راواپس شي. (۳) د هغې نه مخکېښې چې ستا د کور څوکيداران په رږدېدو شي، او ستا طاقتور سړی راکونتي شي، او ستا د مېچنې کولو والا ښځې کار پرېږدي ولې چې هغوی لږې دي، او هغه زنانه چې د کړکو نه گورې د هغوی نظر کم دے. (۴) د هغې نه مخکېښې چې د کوڅې دروازې بندې شي او د مېچنې آواز په مزه شي، او ته د مارغانو په اولنو سندرو

راپاڅې خو بيا د هغوى ټولې سندرې په تا په مزه لگي. (٥) د هغې نه مخکېنې چې ته د اوچتو ځايونو او د کوڅو د خطرو نه یرېرې. د هغې نه مخکېنې چې ستا وېښته سپين شى داسې لکه چې د بادامو گلونه کولاو شى، او ته د پښو نه پاتې شې داسې لکه مَلخ پښې راکاږي، او ستا شهوت ختم شى. هغه ياد ساته، د هغې نه مخکېنې چې ستا پښې په قبر کښې وى کوم چې به ستا ابدى کور وى، او کله به چې خلق ستا په جنازه کښې ویر کوى. (٦) د هغې نه مخکېنې چې د سپينو زرو زنځير وشليرى، د سرو زرو لوښې ټوټې ټوټې شى، او چينې سره د اوبو بوقه به وشليرى او د کوهى سرخى ماته شى. (٧) بيا به خاوره واپس خاورې شى او روح به ځدائ پاک له واپس لار شى، چا چې هغه ورکړى وو. (٨) نو معلم وائى، ”هر څه بې معنې دى، دا هر څه بې معنې دى.“

نتیجه

(٩) معلم په خپله هوبښيار وو او خلقو له يې هم د علم تعليم ورکولو. هغه په ډېرو متلونو باندې غور او فکر کولو او ترتيب وار يې جمع کړل. (١٠) د معلم کوشش دا وو چې خوږې خبرې ولټوى، او ديانتدارى سره رښتيني خبرې وليکي. (١١) د هوبښيارانو خبرې د تېرو چوکو په شان دى، د جمع شوى متلونو خبرې د چوکو په څوکه کښې د مېخونو په شان دى چې يو شپون يې د گڼو د بوتلو دپاره استعمالوى. (١٢) خو زما زويه، د دې نه علاوه هم خبردار اوسه. د ډېرو کتابونو د ليکلو سلسله به هيڅکله نه ختميرى او ډېره مطالعه وجود سترې کوى. (١٣) راځئ چې اوس په آخر کښې د ټول تعليم

په خُلاصه باندې غور وکړو. د خُدای پاک نه یربره او د هغه
په حُکمونو عمل کوه، دا په هر انسان فرض دی. (۱۴) حُکه
چې خُدای پاک به راسره د هر یو عمل عدالت کوی، که هغه
بښه وی او که بد او په دې کبښې پټ څیزونه هم شامل دی.

تاسو پوښتنې لرئ؟ +1 807.700.6699

© یوسفزی ۲۰۱۹ pashtobibles.org

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.